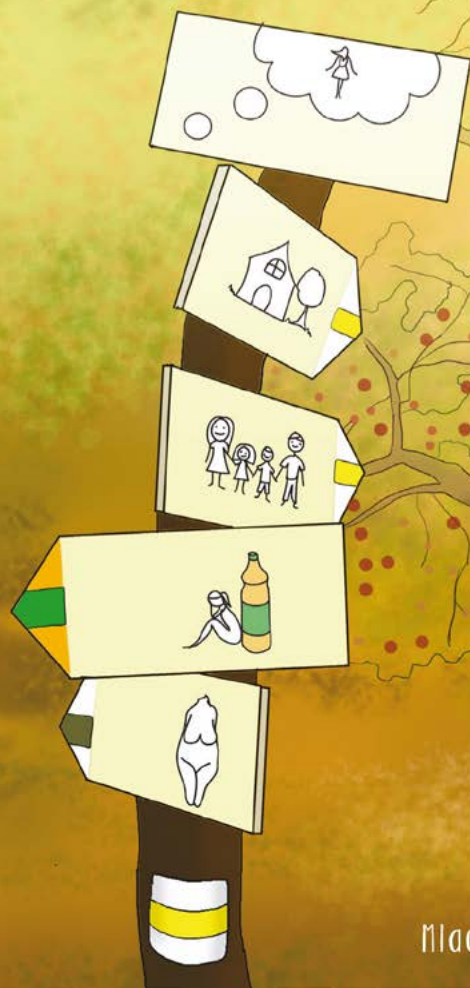

Klára Mandaušová

HOLKY S VOCTEM

S humorem
o životě, jaký je...

mladá fronta

Holky s voctem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Klára Mandausová

Holky s voctem – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Klára Mandausová
Holky s voctem

Klára Mandausová

HOLKY S VOCTEM

Mladá fronta

Ilustrace Lenka Kurovská

Text © Klára Mandausová, 2018

Illustration © Lenka Kurovská, 2018

ISBN 978-80-204-5047-0 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5188-0 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5187-3 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5189-7 (Mobi)

Dceři Kristině. Mé rodině. Dobrým lidem.
A svatému Tadeášovi, co pomáhá v beznaději.

S pytlíkem na hlavě

Bylo mi třicet a má občanka zela prázdnotou. Tehdy měla ještě stránky a do nich se ladacos zapisovalo. A v mé nic. Žádný manžel, žádné dítě. Nezbyvalo než nasadit na hlavu velký papírový pytlík s nápisem: NEZVEDAT, NESTOJÍ ZA TO. Podobný, jako měly chovanky ústavu v jednom britském hrabství. U fotky, na které seděly na pláži se sáčky přes obličej, v popisku stálo, že je nikdo nechce vidět, protože jsou moc ošklivé. A tak musí na hlavě nosit pytlíky od housek. Můj bývalý kolega mě na článek upozornil v tramvaji, když jsme se potkali na cestě do práce.

„Hele, není to divný? To ty ženy skoro až uráží, ne?“

„Ne skoro, ale úplně a naprosto nestoudně... by uráželo. Kdyby to ale byla, můj milý, pravda,“ obrátila jsem tehdy oči v sloup a zašustila mu novinami před nosem, abych je otočila na titulní stranu. „Vidíš, co je to za plátek? Tys nepochopil, že si ze všeho dělají srandu? Že je tam všechno vymyšlený? Nejspíš i adresa redakce?“

„No jo, sem se divil tý kobylce,“ mumlal si pod vousy.

(Byla to doba, kdy se nosily, než se nosit přestaly, aby pak zase začaly.)

„Jaký kobylice?“ ptala jsem se už s větším zájmem, protože mě absurdnost celé situace začala hodně zajímat. Pětačtyřicetiletý kolega věřil tomu, že někdo narazí někomu na hlavu sáček, aby ho mohl vyvést na veřejné koupaliště. Kobylica bude nejspíš stejně pikantní.

„Byla dost velká!“

„Jak velká?“

„Jako farmář, co vedle něj seděla na voze. Psali tam, že ji chytil na louce, chtěl ji rodině přivést k večeři, ale pak se s ní skamarádil a ona s ním teď jezdí na pole.“

„A tomu jsi jako fakt věřil?“ Začala jsem pochybovat, jestli v masce kolegy nesedí skrytá kamera, co umí odpovídat, a sáhla mu nenápadně na ruku, jestli je teplá.

„No byla tam fotka!“

Začala jsem se smát, že bych spustila v tramvaji alarm, kdyby tam nějaký byl. Pohladila jsem kolegu po hlavě.

„To nevadí,“ na jiná slova útěchy jsem se nezmohla.

Fajn, anglický holky jsou

vymyšlený, ale co já, skutečná? Kdo pomůže a polituje mě? Kdo z mé hlavy sejme nechutný papír? Kdy si konečně někdo všimne, že jsem tady, připravená milovat a rodit děti?

Střih. Sice mám občanku pořád velmi stručnou, ale to proto, že už se tam skoro nic nepíše. Sešítek vyměnily úřady za plastovou kartu. Mojí dceři bude šestnáct, a když se vzbudím a otevřu oko, vidím muže.

Nejdřív pořád nic a pak byl nějak frmol.

Po té pytlíkové příhodě v tramvaji mi totiž došla jedna věc. Jediný, kdo mi rve něco na hlavu, jsem já sama.

Protože mi doma říkali:

- že mám ještě dost času,
- že se nemám nikomu vnucovat,
- že tenhle pro mě není dost dobrý,
- že moje trpělivost bude odměněna, protože ten On přijde v pravý čas.

Najednou jsem věděla, že co si člověk sám nasadí, to si musí i sám sundat. A tak jsem to udělala. Přestala mi vadit prázdná občanka, protože její obsah šťastný život nezaručí.

Přesně v té chvíli jsem do ní začala mít co psát.

Co všechno je možné

Že je možné zamilovat se do starého (rozuměj nad třicet) muže, co nosí košile s límci až na prsa a do města boty jako do hor? V osmnácti jsem si při kladné odpovědi ťukala na čelo. Stejně jako když někdo tvrdil, že ho baví oblékat se dokola do nudné bílé košile a ještě nudnější šedé sukně. Nebo hlásil, že všude dobře, doma nejlíp. A proto byl nejdál v Berouně. Bláhově příkré a nevědomé mládí mi dávalo sílu prskat na všechno nudné kolem. Dnes už na stejné otázky odpovídám mnohem opatrněji.

Takže co jsem nechápala v osmnácti a teď už asi jo:

- že se v sobotu večer může někdo dívat na televizi,
- že je možné brečet i při předávání medailí z vod-

ního póla, stejně jako u filmů o zvířátkách, dětech, starých lidech, mladých lidech, věcech atd.,

- že je možné luštit křížovku na veřejnosti,
- že si člověk kupuje knížky a pak se mu půl roku, ne-li navždy, válejí nepřečtené na nočním stolku (na polici, v knihovně),
- že když už si čte, usne po první stránce,
- že když zaplatí padesát korun za časopis, prolisťuje ho a odloží,
- že se dají číst básničky, které se nerymují,
- že jsou dny, kdy jde nemalovat si řasy, linky, všechny barvy na obličej,
- že se dá poslouchat filharmonie,
- že je možné jít nakoupit v teplákách a tričku od pyžama,
- že se dá říct druhému do očí: Miluju tě,
- že je možné zpívat si nejen o samotě, přestože hudební sluch neexistuje ani v náznaku,
- že vrásky nejsou tím hlavním důvodem, proč už člověk nevypadá na osmnáct,
- že se dá jít spát, i když kamarádi otevírají novou láhev,
- že se dá na dovolené jen jíst a spát,
- že se dá na dovolené chodit do úplného vyčerpání,
- že je možné někomu říct: Hele s tebou mi není úplně dobře, už mi nevolej,

- že je možné mít plnou skříň úplně stejných triček,
- že den proležený v posteli není ztracený,
- že je možné mít radost ze dne, kdy prší, svítí slunce, sněží, padají kroupy, fouká vítr, mrzne, je hic na padnutí,
- že je možné připadat si ve věku se čtyřkou (pětkou, šestkou atd.) na začátku mladší než v osmnácti.

Tohle pro mě není

Našla jsem na webu hudební klip. Takový ten s přesladkým příběhem, jaké se točily, když mi bylo dvacet. Úplně jsem u něj roztála. Achach. Jak se na ni dívá! A ona na něj! A jak spolu tančí pod hvězdami! Zároveň jsem koukala jako tajný agent, jestli mě u toho někdo náhodou nevidí.

Viděl. Dcera. Nahlédla mi přes rameno.

„Mami, ty koukáš na Eda Sheerana?“

„Na co?“ Snažila jsem se zakrýt monitor vlastním tělem a rychle překliknout na stránky se solidním zpravodajstvím.

„Kdyžtak na koho. Ed Sheeran je zpěvák. Mladej.“

Netuším, proč dodala to „mladej“.

„Vidím, mladej, pěkněj.“ Snažila jsem se dělat, jakože se nic neděje. Že je přeci úplně normální, když se koukám na mladýho pěknýho Eda Sheerana a nečtu nudný zprávy. Protože ono to normální je.

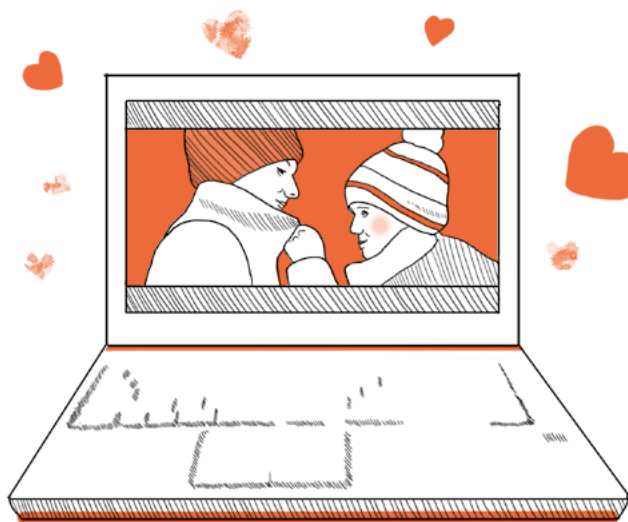
Jenže pak jsem ze svých vlastních úst slyšela zkázonosnou větu: „Já vím, tohle už pro mě není.“

Říkala ji moje prababička, říká ji moje babička i moje maminka.

Všem ženám z mé rodiny je kategorické tvrzení vlastní: Tohle už pro mě není. Zajímavé, od mužských členů rodiny jsem ji neslyšela...

Co všechno pro nás vlastně přestává být, když nám je čtyřicet, padesát, šedesát, víc?

Tak třeba krátké sukně, vysoké podpatky, dlouhé vlasy, příliš světlé barvy, příliš tmavé barvy, zářivé a blyštivé barvy. Taký výstupy na vrcholy, držení za ruku, objímání za svitu měsíce u rybníka, ponocování obecně. I nesmyslně drahé řasenky, titěrné prádlo ceny průměrného kola, výrazné náušnice. Sociální sítě. Ed Sheeran.

„Ale je to pro mě!“ vykřikla jsem za dcerou, která se ploužila do vedlejší místnosti.

„Cooo?“ Protáhla vahou svých mladých let, pro které je všechno.

„Mohla bys mi prosím vysvětlit, proč by pro mě Ed Sheeran neměl být?“

Vrátila se, sedla si proti mně na křeslo, chytla mě za ruce (chytla mě za ruce!) a dívala se docela nechápavě.

„Mami, ale já vůbec neříkala, že pro tebe tenhle chlápek není. To jsi řekla ty!“ usmála se, kývla hlavou a vstala.

„Nic, mám něco rozečtenýho. A ty si pusť na Youtube jeho album, je fakt skvělej.“ A byla pryč.

Došlo mi to. Věta „Tohle už pro mě není“ je samoodsu-zovací. Používáme ji z přehnané loajality vůči vlastnímu věku a přitom netušíme, jestli ji po nás někdo chce. Samy se stavíme do role vyčpělých bab, které si zakážou skotačit životem a pozorovat, co je opravdu baví. Radši žijeme to, co se má. Jenže původce toho „má“ jsme někde na začátku zase jen a jen my.

A víte co, ten klip jsem od té doby viděla asi pětsetkrát. Moc dobře vím, čím mě tak zaujal. Prožívala jsem podobný příběh. Lásku na horách, tancování mezi vločkami, dlouhé pohledy do očí u zapáleného krbu. Když mi bylo dvacet. Pak třicet a naposledy úplně nedávno.

Takže jo, tohle JE pro mě. I pro vás. Perfect.

Sporty a já

Když se narodíte do rodiny zapálených sportovců, může z vás být za a) zapálený sportovec, za b) oplácený nešikovný medvídek, co si myslí, že se do basketbalového koše vyhazují odpadky. Mně se stalo to druhé.

Moji rodiče hráli volejbal. Táta taky házel oštěpem, běhal, skákal do dálky a šly mu všechny sporty, snad jen moderní gymnastika ho minula. Maminka na tom byla podobně, skvěle lyžovala, krasobruslila, a vůbec se tak nějak ohnula, kam potřebovala.

Já nic.

Přihlásili mě do cvičení rodičů s dětmi. Co jsem pokazila já, zachránili oni. Třeba když jsem šla opičí dráhou v protisměru a několik dětí srazila z lavičky a při kotoulu kopl čtyřletou holčičku do hlavy. Dáma, která lekci vedla, lapala po dechu a přestala, až když jí táta slíbil, že už nikdy nepřijdeme. To samé musela přísahat paní, která porazila při pokusu o roznožku kozu. Měla ale šikovného syna, takže se nakonec dohodli, že bude chodit do hodin

s babičkou, která už skákat, a tedy ani povalit, nemůže vůbec nic.

Druhý pokus, rytmika. Prý příprava na balet. Obíhaly jsme plechovky od sunaru. I baletky mají děti... Nešlo mi to, sice jsem šla správným směrem, ale musela po mně nastoupit četa, která rozbouranou dráhu postavila.

Třetí pokus, prostě cvičení. Bez rodičů. Tam jsem se chytla. Docela mi šlo chodit po lavičce, jednu nohu pokrčit a druhou se zhoupnout k podlaze. Táta se smál a říkal, že to vypadá, jako když pumpuju vodu. Maminka ho nenápadně napomínala: „Prosím tě mlč, buď rád, že jí aspoň něco jde.“ Šlo. Byla jsem nominovaná, jako všichni z naší cvičící party, na tělocvičnou akademii. Konala se v kině a mohli jsme pozvat rodiče. Oběhla jsem s pozvánkou i babičky a dědy, aby všichni viděli, že už nejsem medvídek. Neviděli nic. Těsně před začátkem přišel nějaký jiný trenér a řekl, ať uděláme hvězdu. To nebylo domluvené! Tu jsem neuměla, takže mě s brekem vyřadili a celá velká rodina musela přetrpět hodinu pumpování a hvězd úplně cizích dětí.

Čtvrtý pokus byl tenis. „Na,“ podala mi maminka tiaket sportky, kterou pravidelně sázela, „něco si vyber.“ Na zadní straně byl totiž seznam sportů. Zaujalo mě vodní pólo a lukostřelba. Ani jedno našťestí v našem městě nikdo neprovozoval. Do tenisu mě nenápadně vmanévrovala maminka. Milovala ho. Když vyhráli naši finále Davis